incipiat. et ɔfidentius et fortius magnifica opa
ꝓsequantur. et mala p̄sentis vite sustineat. sic
paulo dcm ē.ij.ad corinth.xij. sufficit tibi gratia
mea. Alio mō hō cognoscit aliquid p seipm et h
certitudialiter. et sic nullus p̄t scire se hr̄e grām.
certitudo eni nō p̄t haberi de aliquo nisi possit di
iudicari p ꝓpriū pncipiū. sic eni certitudo habet
de ɔclusionibꝫ demōstratiuis p indemōstrabilia
pncipia. nullus aūt potest scire se habere sciētiā
alicuius ɔclusionis si pncipiū ignoret. Principiū
aūt gratie et obiectū eius ē ip̄e deus q ꝓpter sui
excellentiā ē nobis ignotus. sm illd iob.xxxvj.
ecce deus magnus vincēs scientiā nostrā. et ideo
eius p̄sentia in nobis vel absentia p certitudinē
cognosci nō p̄t. sm illud iob.ix. si venerit ad me
non videbo. si aūt abierit nō intelligam. et ideo
homo nō p̄t p certitudinē diiudicare vtrū ip̄e ha
beat gratiā. sm illud.j.ad corinth.iiij. sz neqꝫ me
ip̄m iudico qui autē iudicat me dn̄s est. Tercio
modo cognoscitur aliquid cōiecturalr p aliqua
signa. et h modo aliquis p̄t cognoscere se habē
grāz inquātū .s. pcipit se delectari in deo et ɔtēnē
res mūdanas. et inquātū hō nō ē ɔscius sibi ali
cuius peccati mortalis. sm quē modū p̄t intelligi
q habetur apoc.ij. vincēti dabo mānā abscondi
tū qd nemo nouit nisi q accip. qz .s. ille q accipit
p quandā expientiā dulcedis nouit. quā non ex
peritur ille q non accepit. ista tn̄ cognitio imp̄
fecta est. vnde apl's dicit.j.ad corinth.iiij. michil
michi ɔscius sū sz non in h iustificatus sū. qz ut dr
in p̄s. delicta q's intelligit ab occultis meis mū
da me dn̄e. Ad.j. g dōm. q illa q sūt p essentiā
sui in anima ɔgnoscūtur expimētali ɔgnitione
inquātū hō expitur p actus pncipia intrinseca.
sic volūtatē pcipimus volendo. et vitā in opibus
vite. Ad.ij. dōm. q de rōne sciencie est q hō
certitudinē habeat de hijs quoꝝ habꝫ scientiā
et silr de rōne fidei est q homo sit certus de hijs
quoꝝ habꝫ fidē. et h ideo qz certitudo ptinet ad
pfectōēz intellectus in quo p̄dicta dona existūt.
et ideo quicūqꝫ habꝫ scientiā vel fidem certus est
se habere. non est autem silis racō de gratia et ca
ritate et alijs hmōi que pficiūt vim appetitiuā.
Ad.iij. dōm. q pcēm habet ꝓ pncipio et obie
cto bonum ɔmutabile qd ē nobis notū. obiectū
autem vel finis gratie est nobis ignotum ꝓpter
sui luminis immēsitatē. sm illd.j. ad thimo. ultio.
lucē habitat inaccessibilē. Ad.iiij. dō. q apl's
ibi loquitur de donis glorie que sunt nobis data
in spe que certissime cognoscimus per fidem. licꝫ
non cognoscamus p certitudinē nos habē gra
tiam p quā nos possumus ea ꝓmereri. vel potest
dici q loquitur de noticia p̄uilegiata que est per
reuelacōnez. vnde subdit. nobis autem reuelauit
deus per spiritū sanctum. Ad.v. dicendū. q
illud verbum abrahe dictum potest referri ad no
ticiam expimentalem que est p exhibicōnē opis
In ope enim illo qd fecerat abraham ɔgnoscē
potuit expimentaliter se dei timorē habere. vel
potest hoc etiam ad reuelacōnem referri.

Deinde considerandū est de effectibus
gratie. Et p̄mo de iustificacōne impij
que est effectus gratie opātis. Secū
do de merito qd est effectus gratie co
opantis. Circa primū querūtur decē. Pri
mo quid sit iustificacō impij. Scdo vtrum ad
eam requiratur gratie infusio. Tercō vtrum
ad eam requiratur aliquis motus liberi arbitrij.
Quarto vtrum ad eam requiratur motus fi
dei. Quinto vtrum ad eam requiratur motus
liberi arbitrij contra peccatū. Sexto vtrum p̄
missis sit ɔnūanda remissio peccatoꝝ. Septio
vtrum in iustificacōne impij sit ordo tēporis aut
sit subito. Octauo de naturali ordine eoꝝ que
ad iustificacōnem ɔcurrūt. Nono vtrum iusti
ficacō impij sit maximū opus dei. Decimo vtrū
iustificacō impij sit miraculosa.

AD.j. sic ꝓceditur. videtur q iustificacō im
pij non sit remissio peccatoꝝ. peccatū enim
non solum iusticie opponitur sed oīibus v̾tuti
bus ut ex supra dictis patet. sz iustificacō signat
motū quēdam ad iusticiam. non ergo oīis pec
cati remissio est iustificacō. cū oīis motus sit de
contrario in contrariū. P̄. vnūqdqꝫ debꝫ deno
minari ab eo qd est potissimū in ip̄o ut dr in.ij. de
anima. sed remissio peccatoꝝ p̄cipue fit p fidem
sm illud actuū.xv. fides purificans corda eoꝝ.
et p caritatem sm illud ꝓu.x. vniuersa delicta
opit caritas. ergo magis remissio peccatoꝝ de
buit denominari a fide vel caritate q̄z a iusticia.
P̄. remissio peccatoꝝ idem esse videtur q vo
cacō. vocatur enim qui distat. distat autem ali
quis a deo p peccatū. sed vocacō iustificacōnem
p̄cedit. sm illud ro.viij. quos vocauit hos et iu
stificauit. ergo iustificacō nō est remissio pccoꝝ.
Sed cōtra est q ro.viij. sup illud. quos voca
uit hos et iustificauit. dicit glosa. remissione pec
catoꝝ. g remissio pccoꝝ est iustificacō. Rn̄sio.
dicendū q iustificacō passiue accepta importat
motū ad iusticiam. sicut et calefactō motū ad
calorē. cū aūt iusticia de sui rōne importet quādā
rectitudinē ordinis dupliciter accipi p̄t. vno
modo sm q importat rectū ordinē in ip̄so actu
hoīs. et sm h iusticia ponitur v̾tus quedā siue
sit pticularis iusticia q ordinat actū hoīs sm
rectitudinē in cōpacōne ad aliū singularē hoīez.
siue sit iusticia legalis q ordinat sm rectitudinē
actū hoīs in ɔpacōne ad bonū ɔūe multitudis
ut patꝫ in.v. eth. Alio modo dr iusticia ꝓut im
portat rectitudinē quādā ordinis in ip̄a interi
ori disposicōne hoīs. ꝓut .s. supmū hoīs sub
ditur deo. et inferiores anime vires subdūtur su
p̄me .s. rōni. et hanc etiam disposicōnē vocat phs
in.v. eth. iusticiam methaforice dictam. h ergo
iusticia in homine p̄t fieri dupliciter. vno quidē
modo p modū simplicis gnacōnis que est ex p̄
uacōne ad formā. et h modo iustificacō posset cō
petē et ei q nō esset in pcō dū hmōi iusticiā a deo
accipet. sic adā dr accepisse originalē iusticiaꝫ.
Alio mō p̄t fieri hmōi iusticia in hoīe sm rōnem
motus q ē de ɔtrario in ɔtrariū. et sm h iustificacō

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-v-85/0332
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt